

Mentem az állomásra gyalog.

Egyszer csak ütköző fülemben
madarak hangja bukdosott az ég
vereslő függőnye alól:
galambok hosszú bánatot húzó
siralma, máringók, rigók
hullámló gyűrűi.

Aztán a fű, az ágak, a bokrok
mögül, akár settengő ventilátor,
zajtalan édes leheletével
arcomba forgott
egy olajfa lombja.

Majd illatuk hevét
egymáshoz csikorítva
jelentkezett a bodza és akác.

És lassanként belül,
már-már ocsúdó eszméletemmel
fölismertem a földek mély szagát.

Utólag most ha visszagondolok
magamra ott a hajnali járdán,
úgy megdöbbsz, hogy
mind e jelenés
a várostól az expresszvonatig,
oly váratlan, oly álombéli-furcsa,
nem evilági volt.

